

opusdei.org

Homilija koju je na blagdan svetog Josemarije održao Prelat Opusa Dei, 26.06.2013.

Teorijski vjerovati nije dovoljno. Nesumnjivo trebamo vjerno prihvaćati učenja Crkve; ali za našu je vjeru također potrebno da pronade svoj izričaj u našim životima, da se vidi u svim okolnostima našega života, jednako u onima koji se čine važnima kao i u malenim zadacima koji čine tkaninu naše svakodnevice.

25.06.2013.

Draga braćo i sestre,

1. Ove godine slavimo liturgijski spomendan svetog Josemarije usred *Godine vjere*. Nekoliko je njezinih mjeseci već prošlo, ali ostalo ih je još nekoliko prije njezina kraja. Mislim da nam je danas pravi trenutak da zajedno preispitamo način na koji živimo ovo vrijeme ispunjeno milošću. Pogledajmo na svetog Josemariju; možemo moliti njegov zagovor dok razmatramo pojedine aspekte vjere koje je primio od Boga i koje je herojski živio.

Želio bih se zadržati na pojedinim karakteristikama kreposti vjere koje je on imao. Dugo vremena prije osnivanja Opusa Dei, dok je još bio dječak, sveti Josemaria osjećao je da Bog od njega nešto želi, ali nije znao

što. I kako bi bio dostupan Božjoj volji ostavio je po strani svoje savršeno legitimne osobne planove i odlučio postati svećenik. Sljedećih se deset ili jedanaest godina učenja i vjernog duhovnog pripremanja, uporno molio riječima slijepca iz Evandjelja: *Domine, ut videam!* Gospodine, da progledam! A dodao je i jednu molbu našoj Gospi: *Domina, ut sit!* Gospo, neka bude, neka se u meni ispuni volja tvoga Sina! Na taj način, po svoj intenzivnom životu vjere, nade i ljubavi, bio je spreman primiti Božji plan za Djelo 2.listopada, 1928.

Gotovo na samom kraju svoga života na zemlji, na obiteljskom okupljanju pred brojnim ljudima, rekao je da je njegov život na neki način slijedio ono što se dogodilo Abrahamu, ocu naše vjere, koji je *in spe contra spem credidit* (Rim 4:18), vjerovao u Boga protivno svakoj nadi. Nastavio je **jer prije otprilike četrdeset i sedam**

godina bio je jedan svećenik – kojeg površno poznajem, grešnik je, poput mene – nije imao sredstava, nije imao ništa; sve što je imao bilo je dvadeset i šest godina, milost Božju i dobar smisao za humor. Ovdje je zastao, pa nastavio, Ljudski govoreći, nije to neko veliko blago, zar ne? Ali u Božjim očima... I sada, evo vas ovdje; a diljem svijeta su vaši braća i sestre: svih boja, svake rase, svakoga jezika (Sveti Josemaria, bilješke s obiteljskog druženja u Argentini, 9.lipnja, 1974.).

2. Mislim da se ovakav život vjere jako dobro povezuje s Evandjeljem današnje Mise, u kojem smo promatrali odgovor svetoga Petra o vjeri. Ti su se ribari iscrpili cijelu noć ribareći, naporno radeći, a ne ulovivši ništa. A Isus, nakon govora mnoštvu, kaže Petru, *Izvezi na pučinu, i bacite mreže svoje za lov.* Trenutak nesigurnosti, a tada apostol

odgovara, ... *Na tvoju riječ, bacit ću mreže.. I čudo se dogodilo: Ulovili su toliko mnogo riba da su im se mreže gotovo razdirale (Lk 5:4-6).* Bilo je to čudo što ga je Bog izveo s poniznom, vjerom ispunjenom suradnjom Petra i njegovih prijatelja.

Ne bismo trebali zaboraviti ovu činjenicu: i u našim životima, i u našem radu također, Bog je spreman učiniti velike stvari. Međutim, čeka na našu vjeru: čeka da zaista povjerujemo u njega, Sina Božjega koji je postao čovjekom kako bi nas spasio. Drugom su prilikom Dvanaestorica pitala Isusa kako mogu činiti čuda koja on čini. A Isusov je odgovor bio: *Ovo je djelo Božje, da vjerujete u onoga koga je on poslao. (Iv 6:29).*

Bog je uvijek isti, napisao je sveti Josemaria u *Putu*. **Samo treba dosljednih vjernika: tada će se opet**

dogadati čudesa o kojima čitamo u Svetome pismu.

"Ecce non est abbreviata manus Domini. - Ne, nije ruka Gospodinova prekratka!" Njegova moć nije manja. (Put, 586).

Danas, kao i jučer, naš je Gospodin spreman činiti velike stvari. Samo mu je potrebna naša suradnja, naš trud prema obraćenju koji će se proširiti na sve ljude oko nas.

„Godina vjere iz ove perspektive,“ objasnio je Benedikt XVI u pismu kojim je najavljuje, „suma je autentičnog i obnovljenog obraćenja Gospodinu, Spasitelju svijeta“ (Benedikt XVI, apostolsko pismo *Porta Fidei*, 11.listopada 2011., 6).

3. Teorijski vjerovati nije dovoljno. Nesumnjivo trebamo vjerno prihvaćati učenja Crkve; ali za našu je vjeru također potrebno da pronade svoj izričaj u našim životima, da se vidi u svim

okolnostima našega života, jednako u onima koji se čine važnima kao i u malenim zadacima koji čine tkaninu naše svakodnevice. „Samo vjerujući, dakle, vjera raste i jača se; ako želi posjedovati sigurnost u pogledu vlastitog života čovjeku nema druge već se prepuštati, svakog dana sve više, u ruke ljubavi koja se doima kao da sve više raste jer ima svoj izvor u Bogu.” (Benedikt XVI, *Porta Fidei*, 7).

U potpunoj odanosti ovom zakonu nadnaravnog života, sveti Josemaria odlučno se trudio svakoga dana rasti u vjeri. Oslanjajući se na ovu krepost koju je u njegovu dušu postavio sam Bog, i surađujući vlastitim odgovorom, ovaj je sveti svećenik bio u stanju nadvladati sve poteškoće koje su izranjale na putu ispunjavanja Božje volje.

Primjerice, 1934., nekoliko godina nakon osnivanja Opusa Dei, napisao je: **Svjestan sam poteškoća s kojima**

ćete se susresti. Neke od njih mogle bi se činiti nesavladivima..., ali *inter medium montium pertransibunt aquae*, nadnaravni duh Djela i nakana vašega cilja proći će kroz planine i prevladat ćete sve te poteškoće (Upute, 1.travnja 1934., 7). A s istim je uvjerenjem sve ponovio 1974.: **Ovaj će naš svijet biti spašen (...) neće ga spasiti oni koji pokušavaju potkopati duhovni život i sve svesti na pitanje ekonomije i materijalnog blagostanja, već oni koji imaju vjere u Boga i u čovjekovu vječnu sudbinu, i koji Kristovu istinu prihvaćaju kao svjetlo koje upravlja njihovim djelima i ponašanjem (Govor na dodjeli počasnih doktorata, Pamplona, 9.svibnja 1974.).**

Sveti Josemaria želio je propovijedati tu vjeru, drugim riječima podučavati je i širiti svijetom. I danas, hvala Bogu, postoje milijuni ljudi svih

životnih dobi, svih okolnosti i životnih sfera koji slijede stope tih podučavanja i trude se pronaći Boga u svim okolnostima svoga svakodnevnog života. I muškarci i žene jednako prate Krista izbliza, baš poput Petra, Ivana i Andrije i ostalih apostola koji su to učinili nakon čudesnog ulova riba. Kojom su silinom morale u njihovim dušama odzvanjati te riječi: „*Ne bojte se; odsada ćete loviti ljude.*“ *I kada su izvukli svoje lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim (Lk 5:10-11).*

4. I mi smo također, po milosti Duha Svetoga, sposobni slijediti Isusa poput prve Dvanaestorice, svatko na mjestu gdje nas je Bog pozvao: nije to teško! I tamo, gdje nas je naš Gospodin pronašao ili gdje nas želi da budemo, možemo učiniti Isusa poznatim i voljenim od mnogo drugih ljudi. Riječima pape Franje možemo se zapitati: „Jesmo li sposobni donositi riječ Božju u

okolinu u kojoj živimo? Znamo li kako govoriti o Kristu, o onome što on za nas predstavlja, za naše obitelji, među ljudima koji su dio našeg svakodnevnog života? Vjera se rađa slušanjem i jača se svjedočenjem. (...)

„Ali ovo se može također primijeniti na svakoga“, nastavlja Sveti Otac: „svi trebamo proglašavati i svjedočiti Evandjelje. Svi se trebamo zapitati: kako svjedočim vjeru u Krista? Imam li snagu poput Petra i drugih apostola da razmišljam, izaberem i živim kao kršćanin, poslušni Bogu? Kako bi bili sigurni, svjedočanstvo vjere dolazi u brojnim oblicima, baš poput velike freske, postoji čitava raznolikost boja i sjena; ipak, sve je jednako važno, čak i oni koji se nikako ne ističu. U velikom Božjem planu svaki je detalj važan, i vaš, i moje maleno ponizno svjedočenje, čak i skriveno svjedočenje onih koji svoju vjeru jednostavno žive svaki dan u

odnosima s obitelji, na poslu, prijateljstvu“ (papa Franjo, homilija iz Bazilike svetog Petra izvan zidina, 14.travnja 2013.).

I na kraju poslušajmo neke riječi svetog Josemarije. **Naša vjera niti je teret niti tjesnac. Kakvo bi to bilo jadno shvaćanje kršćanske vjere onoga koji bi tako mislio! Ako se odlučimo za Boga, ništa ne gubimo, a sve dobivamo. (...) Izvukli smo veliki zgoditak, dobili smo prvu nagradu. Ako bi se ikada ova jasnoća pomutila, morali bismo preispitati nutrinu svoje duše. Možda ćemo otkriti slabu vjeru, premalo ophođenja s Bogom, premalo molitve. (Prijatelji Božji, 38).**

Zamolimo Boga našega Gospodina, po njegovoj Majci, koja je i naša Majka, **neka On umnoži našu ljubav, neka kroz Njega oćutimo njegovu slatku prisutnost; jer samo**

ako se ljubi, dolazi se do potpune slobode – do slobode, pomoću koje nikada, u sve vijeke nećemo napustiti objekt svoje ljubavi.

(Prijatelji Božji, 38). I po zagovoru svetog Josemarije molimo Boga da u preostalim mjesecima Godine vjere i kasnije kroz naš život, naša vjera postane jača, snažnija i življa, u životu Sakramenata, s čestim primanjem Ispovijedi i Svete Pričesti. Amen.

Rim, Bazilika svetog Eugenija,
26.lipnja, 2013.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/homilija-koju-je-na-
blagdan-svetog-josemarije-odrzao-
prelat-opusa-dei-26-06-2013/](https://opusdei.org/hr-hr/article/homilija-koju-je-na-blagdan-svetog-josemarije-odrzao-prelat-opusa-dei-26-06-2013/)
(27.03.2025.)